

SLOVENSKI GOSPODAR.

List ljudstvu v pouk in zabavo.

Izhaja vsak četrtek in velja s poštnino vred in v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 24 K, pol leta 12 K in za četrt leta 6 K. — Naročnina izven Jugoslavije 32 K. — Naročnina se pošilja na: Upravištvu „Slovenskega Gospodarja“ v Mariboru. — List se dopošilja do odpovedi. — Udje „Katoškega tiskovnega društva“ dobivajo list brez posebne naročnine. — Posamezni listi stanejo, če obsegajo 4 strani 40 vin., na 8 straneh 60 vin. — Uredništvo: Koroška cesta šte. 5. — Rokopisi se ne vračajo. — Upravištvu: Koroška cesta šte. 5, sprejema naročnino, inserate in reklamacije. Za inserate se plačuje od enostopne petivirte za enkrat K 180. Za večkratne oglašne primeren popust. V oddelku „Mala naznamila“ stane beseda 50 vin. — Inserati se sprejemajo do torka popoldne. Nezaprte reklamacije so poštnine preste.

Od sedanjega ministra do prihodnjega župana.

1. Sedanji ministri.

Mora, katera izsosa za mesec našo trobratstvo nam državo in jo peha z železno nasilno pestjo v nezadovolje vseh slojev, je sedanja demokratsko-socialistična vlada.

Saj nimamo v cel. Jugoslaviji trezne, pametno in nesebičar mislečega človeka, ki ne bi vzdihnil pri spomini in pogledu na delovanje sedanje vlade: Oh te naša sedanja vlada, da bi jo že pomelje skoraj volitve! Ta upravičeno pobožna želja o odstranitvi sedanje vlade izvira iz nebroj javno vidnih primanjkljajev, nedostatkov in nereda, ki ima svoj izvor v nedelavnosti, brezornosti in strankarski zagrizenosti sedanje vlade.

Celih devet ministrov sedanje beograške vlade se vozari neprestano po Jugoslaviji, Dunaju, Pragi in Parizu. Izgleda res pri nas, kakor da bi bile železnice le za ministre; vsi drugi potniki so pa železniškemu ministru g. Draškoviču deveta briga, ker vedno ustavlja promet po cele dneve.

Razni listi nam poročajo, da 8000 za Jugoslavijo napolnjenih vagonov ne more naprej. Ako bi se odpeljalo to blago na pristojna mesta po naši domovini, bi imeli vsaj za silo: soli, moke, obleke, obutvi in kuriva.

Naš železniški minister pa rajši tuhta, kako bi vozil po železnici žito v Avstrijo in Francijo, mesto, da bi zaropotal z ministrsko odločnostjo in poskrbel, da se porazpeli po Jugoslaviji onih 8000 vagonov. Ako se hode dolge ministroyal g. Draškoviču pri naših železnicah, se kmalu nikdo ne bo več zanašal na železnice, ampak rajši na voz in na lastne noge.

Drug tak tovariš g. Draškoviča je naš finančni minister, ki ureja že mesece in mesece našo denarno vprašanje, pa smo še vedno tam, kjer smo bili v prvih dneh našega ujedinenja. Ne! Sedaj je slabše v tem oziru! Finančno ministrstvo vidi in pozna le kmeti, katerega vedno hujše privija z raznimi previsokimi davki. Mesece in mesece že gruntujo ti gospodje pri finančni mizi v Beogradu: Kako bi obdačili razne — nebrojne vojne dobičkarje? Doslej še niso tozadevno sklenili nič zakonsko veljavnega. Kako pa tudi? Saj je, vendar sedem od sedanjih ministrov velekapitalistov (vojni dobičkarji). Kjer gre, da se odere kmeta potem davkov, imajo gospodje finančniki takoj na razpolago dovolj postav; da milostno obdačijo vojne dobičkarje, pa si belijo glave mesece in mesece, da bi ne vščipili kacega premastnega kapitalista preveč v živo. Kmet se torej jezi in hujuje upravičeno nad to gospodo v Beogradu.

Ljudskih sol nam ne prikrivajo za kmečke razmere in potrebe, glavno šolsko vprašanje naše sedanje vlade je: Kako iztebiti verouk iz sol in odstraniti križ!

Da bi se pa ti gospodje sedanji beograjski vladarji pri vsej svoji brezbriznosti in nedelavnosti za dobrobit naroda in države, ki jih nezadovoljnost in nezaupanje, ki ga uživajo od strani ljudstva, obdržali pri vladnemu krmilu, mislijo in se trudijo: Kako bi prikrili novi volilni red, da bi bil v prid demokraciji in socializmu. Edina skrb in delo, ki ga opazamo pri sedanji vladi je: Izvesti volitve v svoj strankarski prid in dobiček.

Kakor že omenjeno, ga ni pri nas človeka, ki bi se ne pritoževal nad sedanjo vlado. Da bi ti ljudje gospodovali in gospodarili se tudi po volitvah, tega si ne želi nikdo — najmanj pa naš kmet, ki mora nositi neznošna od sedanje vlade mu naložena bremena.

2. Prihodnji župani.

Podlaga vsake države so občine. Te resnice so se začeli zavedati tudi naši vladni demokrati in socialisti: Njih prvi volilni cilj je razpisati občinske volitve in spraviti na čelo našim občinam same demokrate in socialiste. Glavni namen sedanjih vladnih krogov je: Iz naših občinskih zastopov pognati vse pristaje Kmečke zveze in jih nadomestiti z demokrati (liberalci in samostojneži) in socialisti.

Naše ljudstvo sedaj samo vidi in čuti, kako znajo vladati naši demokrati in socialisti v Beogradu. Kako bi se le bilo, ako bi zagospodovali in zagospodarili ti ljudje in njih pristaši prav v temeljni podlagi vsake države v — naših občinah.

Pod sedanjo demokratsko-socialistično državno vlado nedostaja najpotrebnejšega in povsod nered: pod demokratsko-socialistično občinsko vlado pa bi menda ne imeli ničesar za pod zob, ampak samo strankarski prepir.

Kmetje! Sedanji demokratsko-socialistični ministri v Beogradu gradijo most od sedanjega nedelavnega in vse graje vrednega ministra do demokratsko-socialističnega župana v kmečki občini, ki bi bil le demokrat (liberalec, samostojnež) ali socialni demokrat in družega nič.

Demokrati in socialisti kmeta dovolj izsesavajo potem države, da bi ga pa še tudi potem občine, to bi bilo neznošno. Vendar naše krščansko slovensko ljudstvo pozna demokrate in socialiste iz sedanje vlade: ne bo jim prepustilo nikdar in nikoli vajeti v občinah.

Kmetje, občinske volitve so pred durmi. Občina je podlaga državi. Ako bodo tvorili to državno podlago-občine naši kmetje od Kmečke zveze, potem bo tudi nova in bodoča vlada v Beogradu vlada dela naših kmetov za dobrobit in povzdigo kmečkega stanu.

Ako so nam izpolnili začasno demokracijo in socializmo državne vajeti, ne bodo nam občinski!

Volitve v Slovensko kmetijsko družbo.

Dne 30. preteklega meseca bi se imele vršiti v Ljubljani volitve novega predsedstva in odbora Slovenske kmetijske družbe. Izvoljen je samo predsednik, dalje se volitve niso mogle vršiti, ker je manjšina z nasiljem preprečila nadaljevanje volitev. Za predsednika je izvoljen kandidat Slovenske ljudske stranke z velikansko večino. Oddanih glasov je bilo 224, za kandidata Slovenske ljudske stranke (Kmečke zveze) 150, za kandidata Samostojne kmečke stranke 67, razcepjenih 51. Kakor je razvidno iz poročanja „Slovenskega Naroda“, ki je seveda z izidom zelo nezadovoljen, so se vršile volitve popolnoma postavno in pravilno. Nasprotniki nimajo ugovarjati družega, kakor da je Slov. ljudska stranka delila že iskane glasovnice svojih kandidatov. To pa ni nobena nepravilnost, to je pravica in celo dolžnost vsake stranke. Saj ni bil nikdo siljen, da bi se posluževal teh glasovnic.

Te volitve so prvi dvoboj med obema nasprotnima strankama in izpadel je za Slovensko ljudsko nepriznani sijajno. Dobila je skoraj tričetrtinsko večino. Pripomniti je pa še potreba, da so bile razmere za Samostojno veliko ugodnejše, kakor pa za Slovensko ljudsko, tako da teh volitev ne moremo smatrati za merilo moči obeh strank. V kmetijski družbi so zastopani pred vsem takozvani boljši kmetje, pa tudi goslinčarji in trgovci po deželi. Torej oni kmečki in napolkmečki sloj, kjer imajo Samostojni in liberalci razmeroma še največ pristašev. Slovenska ljudska pa ima glavno moč ravno v nižji in najnižji plasti kmečk ga prebivalstva. Kandidat je bil dosedanji 37-letni generalni ravnatelj družbe gospod Gustav Pirc, mož izdatne spretnosti, ki je kot dosedanji ravnatelj družbe v kmečkih krogih široko znan in je doslej imel na svojem stališču obilo prilike, da dela razpoloženje za svojo osebo.

A vkljub temu tako silovit poraz!

Iz teh volitev zamoremo sklepati, da stoji dobro tri četrtine slovenskega kmečkega prebivalstva v vr-

LISTEK.

Januš Golec:

Sedlarci.

(Dolje.)

V krogu in kolobarju po travniku in pokeseni trati plesali in vrteli so se Sedlarci malokedaj. To dobro obiskano letovišče Sedlarcev, Skalička bajto, zaprla je svetovna borba za celo svojo kruto, dolgo dobo. Ali jo je pa odprla bogata Jugoslavija? Tega še pač nisem poizvedel.

Znal bi me kdo od bralcev vprašati: Če so ti tvoji Sedlarci pili, kvartali in tintam plesali, so gotovo tudi prepirljivi, pretepači in celo razbojniki? A Bog me varuj, da bi jih počrnil še na to plat, lagal bi! Sedlare rad zabavlja, kolne, zmerja in se diakoepno prepira; a pretepač ni po svoji naravi, ker je preboječ za svojo lastno kožo in dolge kosti, ki bi se mu utegnile nalomiti pri nasilnem rovežu.

Kot otrok sem čul lastnega mi očeta, ki je vpil na vse grlo na preko naše koroze bežeče Sedlarce: „Prokleto gadine, dolgonoge, vso korozo mi boste pomendrali, kdo mi jo bo plačal!“ Podil je okrog 10 odraslih Sedlarcev rajni mežnarjev Stefan iz Buč prav sam s kratko sekirico v roki preko strni in koruz v miroljubno in ne ravsarsko Sedlarjevo.

Farno — ustno izročilo omenja samo en slučaj, da so se pregrešili naši vojskoplasi Sedlarci zoper zapoved javne varnosti. Sam ta rogati zlodej vedi,

kaj je smuknilo nekega večera v prostorne sedlarske glave. Ob rantah so sloneli, gledali in budali v nočni temi v Sotlo in sklenili enoglasno: Kdor bo prišel prvi po cesti skozi vas, tega bomo pretepli.

Po tem prve vojne posvetu v Sedlarjevem niso čakali baš dolgo, ko je priropotal po cesti proti vasi priprosti koleselj z dvema črno zagrnenima potnikoma. Tudi pri ropotu voza so vsirajali Sedlarci pri svojem sklepu. Ustavili in pridržali so kljuse, nekaj dolgih rok je seglo na voz in posadilo s silo na tla dve osebi. Partizani so se dvignile roke napadalcov v zamah, ustavile so se na hrbiščih zavratno napadenih žrtev in iztisnile ednemu izmed neznanih potnikov očitek: „Vražji tolovaji, kaj še domačega župnika se upate lotiti dejansko!“

Pri tem obupnem klicu so odnehali Sedlarci z udrihom, prepoznali so spoštovani in nedolžni žrtvi domačega g. župnika, že umrlega Martina Kragl, in rajnega g. Sparhakla iz Medvedovega sela. Vendar se je poravnal prvi pretep posvečenih oseb v Sedlarjevem še ono noč med obema strankama brez vsakega vmešavanja sodne rihte: le ustnemu izročilu so zaupali Sedlarci celo zadevo, da ne bo kdo dvomil, ampak rekel: Po sedlarskih žilah se pretaka korajžna kri, ne pa kako strašljivo redka repnica in kaka sirotka.

Ona trikotna gmajna, rante, Skalička bajta in — Sotla, to vam je Sedlarcem prav vse, kar zamore utešiti ter zadovoljiti njih skromne duše. Mislim, da je tudi čista resnica, da Sedlarjevo brez Sotle in narobe Sotlo brez Sedlarjevega si mi Obsoleceni niti predstavljati ne bi mogli. Da jih vidite, te Sedlarce,

kadar se razlije Sotla po oni svoji dolinici, kako čofotajo, bredejo in neustrašeno urno tekajo po vodi s saki ter mrežami, da lovijo ščuke in ribe sploh.

Sotla se namreč razlije po hudih nalivih še le po končanem deževju, ostane pa razlita po par dni. Kar je Dalmatincev in Primorcem širno morje, to je za dobo nalivov in povodnji za naše Sedlarce — razlita Sotla, torišče onega opravlja in zabave, ki jim je poleg kvart in pečenega junca najljubša — ribarjenje in čofotanje po kalni vodi, četudi je ledeno — mrzla.

Omeniti pa še moram, da ni imel ribarstva v Sotli nikdo v zakupu, bilo je prosto za vsakega, kem Sotla je bila pred razsulom na pol hrvatska in napol slovenska, žabe in ribe so se gibale pa v obeh plasteh, prosto in slobodno sta jih lovila Hrvat in brat Slovenec.

Kdor je prečital zgoranje vrste, boče odložil „Gospodarja“ z nasmehom, češ: Januš ne zaupava niti o lastnih sorojakih čisto resničnega evangelija. Presneta pokveka, že zopet nas farba! Kako bi paž to moglo biti? Janušev rojak Sedlare ni učenjak, ne bavi in ne ukvarja po vzgledu naših praočelov, bla in Kajna ne s poljedelstvom in ne z živinorejo — ampak samo se prekopicava po gmajni, se opica brezposelno ob rante in zre v Sotlo, ob Gospodovih dual kvarta, je in pije pri Skaličkem na Hrvatskem, z kalnem ribari, ki vrag ga preraja ter preživlja na zimo?

Upam, da bodo zapisali tudi dragi čitatelji za prečitane vrste na plat verjetnosti in resnice, se jim

stah Slovensko ljudske stranke in da Samostojna nima med slovenskim ljudstvom nobenih korenic. Napovedovali smo od začetka, da Samostojna nima nobene velike prihodnosti, ker na takem temelju ni mogoče zasnovati velike in trajno obstajajoče stranke. Mogoče bi bilo doseči samo za neki čas delne uspehe, narediti nekaj zgage, zasaditi klin v organizacijo drugih kmečkih strank, a trajnih uspehov na temelju programa Samostojne ni mogoče doseči. Najavnejše volitve in razni drugi znaki pa kažejo, da ta stranka ne bo dosegla niti začasnih uspehov. Prišla je in odšla bo, kakor ameriški cirkus, ki naglo postavi barako za menžarijo, dela silno reklamo, preskrbi svojim podjetnikom nekaj lahkega dobička, pa čez noč zopet izgine.

Samo kmečki program Samostojne.

Na samo kmečkem programu se še nikjer na svetu ni ustanovila resna stranka. Noben kmet ni samo kmet, oziroma tehnični kmet bo zelo malo. Vsak kmet ima še različne druge stvari v glavi: eden je katoliški, drugi s. hodomiselnega mišljenja, v gospodarskem vprašanju je eden kapitalističen, drugi morda socijalističen ali združniških nazorov eden je napreden, drugi je konservativen ali starokapiten. Samostojna bi se hotela biti neka stranka kmetov, ki bi bili samo kmetje in ne imeli nobenih drugih razlogov! Ilo bi se reklo ubiti na deželi vsako duševno življenje in vsak duševni razvoj. Slednjič tudi kmet ni tako materialističen, tudi on misli in zahteva razne nazore in duševne pojave, zlasti, ako taki pojavi segajo v njegovo duševno življenje in gospodarstvo. Mogoče je kmečka organizacija kot stanovski zastop, kakor imajo svoje zastope tudi drugi stanovi, a nemogoča je kmečka stranka, s tako praznim programom, kakor je naša Samostojna. Ako bi spravili vse kmete pod klobuk te stranke, bi se razletela zopet v najkrajšem času, kakor hitro bi se pojavilo kakšno načelno vprašanje.

Samostojna — čudna družba.

Poglejte, kako čudna družba je sicer Samostojna. Na Stajerskem je njeno glavno jedro armade bivših Stajercijancev, torej ljudi, ki so načelno nasprotniki našega naroda in države. Na Kranjskem so njeni glavni organizatorji bivši pristaši narodno napredne stranke, razni kmečki magnati po deželi, trgovci in krčmarji, ki so pač več ali manj radikalno narodni, a imajo v kmečkem in socialnem vprašanju silno kapitalistične nazore. Glavna točka jim je boj zoper klerikalizem. Zlasti med begunci se pa tudi dobe ljudje, ki stoje v socialnem vprašanju na zelo radikalnem skoraj socialističnem stališču. Kako hočete te celo v kmečkih stanovskih vprašanjih tako različna stremjenja spraviti pod en klobuk.

Slovensko ljudstvo je pokazalo, da se ne mara spuščati v polkušanje z novo kmečko stranko, o kateri ne ve ničesar drugega, kakor da jo vodijo večinom taki, katere je poznalo doslej, kot voditelje nemškutarije ali pa slovenskega kapitalističnega liberalizma, in ki mu, na toliko perečih vprašanj ne ve odgovoriti ničesar. Ostati hoče pri stranki, ki ima širok, kulturni program, ki ne kriči samo: kmeti, kmeti! — ampak ki je kmetu tudi odkazala njegovo stališče v človeški družbi.

Vojni vjetniki iz Italije se vračajo.

Slednjič bo žarek radosti šinil v srce marsikatero slovensko matere in žene: naše vojne vjetnike dobimo iz Italije nazaj. Bilo je v resnici strašno, da so morali nadaljevati svoje vjetništvo skoraj pet let po končani vojni! To je tekom sedanjih zapletov, je morda najbolj vnebovpijoč slučaj ljudske zahrbnosti in podlosti. Vojne je konec že več kot pred enim letom, torej ni nobenega razloga, da drže naše ljudi še dalje v svojem vjetništvu. Odkar so se Slovenci in Hrvati združili s Srbi, so postali naši vojaki po mednarodnem pravu pravzaprav prijatelji in zavezaniki Italije, kakor Srbi. Ne velja tudi izgovor, da Italija tega združenja ni priznala. Pa naj bi ga pripoznala,

zaupam na svojo vest, dušo in poštenje zakleto: Vsak Sedlar je rojen — tihotapec, pri nas ob Sotli pravimo bolj razumljivo — švercar. Vsak Sedlar je rojen, vzgojen, šolan, izmuštran in od Stajerskih orožnikov in hrvatskih bandurjev stokrat prebičan švercar, od pameti zavedne mladosti do prestopa praga neskončne večnosti, kjer se neha tihotapstvo zgoraj, nadaljuje pa s sodaj v družbi samega rogatega in živinsko-repega bognasvarju.

Tihotapstvo je bilo ob Sotli kot ob obmejni reki med bivšo Ogrsko ter Avstrijo že gotovo zelo star in mojim pradedom že od nekdaj nedogledno glooko vkoreninjen greh. Nekaka univerza ali visoka šola za vse panoge tihotapstva je bila že od pametiveka naša vas Sedlarjevo. Ustno izročilo mojih rojstnih krajev nam zna dovolj povedati o starih in že izumrlih tobačkarjih, ki so se sredotočili ravno v Sedlarjevem.

Ko je pa ponehalo to živlensko nevarno tihotapstvo s tobačnim strupom, stopila je na njegovo mesto švercarija z vso štirinogato živino in v vojnem času tudi z raznim drugim blagom.

Sotla, naravna meja Hrvaške (Ogrske) in Stajerske (Avstrije) bila je pač vsled vednih kužnih bolezni med živino v bratski nam Hrvatski skoro vedno zaprta in strogo zastražena glede živinske trgovine.

(Dalje prihodnj.)

čaj je bila to njena dožnost. V resnici je pa to zje-dinjenje in združenje tudi priznala in sicer že spomladati leta 1917, ko se je vršil v Rimu shod takezvanih podjarmljenih narodov Avstrije. Italija in sicer italijanska vlada je organizirala ta shod, sklenila je s predsednikom Jugoslovanskega odbora, našim sedanjim ministrom zunanjih zadev dr. Anie Trumbićem dogovor, katerega bi se bila morala držati. Tako pa, ko je v prvi vrsti vsled hrabrosti Srbov in naših dobrovoljskih legij bila v Makedoniji premagana Avstrija ter se radi tega pričela razpadati tudi še laška fronta, so pozabili Lahi vse dogovore in pričeli ravnati z našimi ljudmi kakor z najhujšimi sovražniki. Mnogo naših mož je prostovoljno med bojem prestopilo k Lahom, hoteč tem potem priti do Srbov, in se v jugoslovanski legiji boriti za domovino. Lah niso pustili, da bi naši prebegleci organizirali v Italiji jugoslovanske legije, ampak so zahtevali, da se bore v laških vrstah in pod laško zastavo, kar so pa seveda naši odklonili. Tako so hoteli celo s krvjo naših ljudi delati zase reklamo in dobiček, a jim je izpodletelo, ker sedaj naš človek ni več oni polblevni suženj, kot je bil pred tisočletji, ko so ga Benežani še lahko priklenili na svoje ladje, la so jim morali vsiljati in se zanje boriti. To zavratno in podlo postopanje laške vlade z našimi jetniki je moralo srce vsakega našega človeka napočiti s srdom in z ogorčenjem.

Slednjič je tudi laška ošabnost našla svoje meje. Popustiti morajo vsaj deloma od svojih pretiranih zahtev in na zahtevo vsaj drugih ocesil skleniti mir z našo državo. Ne dajmo se motiti, ako rečemo, da je v našem delu uspeh našega našega preselonsednika, da se je naša stvar z Italijo obrnula na bolje, in da se slednjič naši jetniki vrnejo domov. V zadnjih časih se je že vrnilo mnogo jetnikov in internirancev, deloma so izbežali z velikimi težavami, deloma so bili izpuščeni. Se večje množine se pričakujejo. Tukaj moramo pa zopet v našo veliko zračalo priznati, da jih nikakor ne sprejemamo, kakor bi ti re-veči zaslužili in potrebovali. Od Spilja daje je njihovo potovanje v domovino prava trnjeva pot. Bolehen, sesnadan revež mora čakati v Spilju na mrzlem zraku cele ure na vlak, da ga pelje v domovino. V Mariboru istotako vse tuje in hladno. Naše vojske in civilne oblasti bi se pač morale pobrigati, da preskrba tem nesrečnejšem sprejem, kakor ga potrebujejo in zaslužijo ter jim olajšajo vrnitev v domovino. Pripomnimo pa tudi občinam na deželi, da se pri vrnitvi zanje zavzamejo kolikor mogoče ter jim olajšajo začetek novega življenja v svobodni Jugoslaviji.

Davek na vojne dobičke.

Finančni minister je predložil ministrskemu svetu naredbo o davku na vojne dobičke. Po tej naredbi morajo plačati davek vse one osebe, ki so imele v vojnem času od 1914—1919 več dohodkov, kakor so ga imele pred vojno. Pri družbah, ki so dolžne javno polagati račun, je podvržen davku tisti znesek dobička, ki se pokaže po povprečnem seznamu dobičkov, doseženih v zadnjem letu mirne dobe, ako presežek dobička presega vsoto 10.000 kron. Davek se mora plačati finančni upravi, in sicer tako, da se morajo krone zamenjati z dinarji. Kar se tiče pravnih in fizičnih oseb, morajo plačati davek po onem znesku, ki se pokaže, v razmerju med med skupnimi dohodki, ugotovljenimi v periodi od leta 1914—1918 in med dohodkom, doseženim leta 1911; za leto 1919 pa po dohodku od leta 1911; ako je bil dohodek leta 1911 manjši kakor 20.000 kron, ali če ga sploh ni bilo, se bo računalo, da je bil dohodek tolik, to je, da je znašal 20.000 kron, ter se bo obdavčilo, ako skupni dohodki za čas od 1914—1918 ne znašajo 30.000 kron in za leto 1919 ne presegajo vsote 15.000 kron. Ne bodo se obdavčili osebni dohodki iz mesečne plače, pokojnine, dnevnice in doklad, sicer pa se bodo vpoštevali vsi dohodki, kakršnegakoli vira. Obdavčenje in izplačevanje bo odmerila finančna uprava, davčni odbori in glavni davčni odbor v Beogradu. Odmerjeni davek se bo smel zavarovati s prepovedjo in drugimi zakonitimi sredstvi. Za netočno prijavljene dohodke se bo kot kazen moral plačati trikratni davek. Ako bi se zahtevani dokumenti ne predložili v pogled, se bo to kaznovalo z globo od 1000 do 2000 dinarjev. Plačilo tega davka zastara v petih letih.

Domače družbe bodo po tem načrtu morale plačati:

40% od onega zneska, ki ne presega 5% vložene glavnice;
50% od onega zneska, ki presega 5%, vendar ne presega 10% vložene glavnice;
60% od onega zneska, ki presega 10%, pa ne presega 15% vložene glavnice;
70% od onega zneska, ki presega 15%, pa ne presega 30% vložene glavnice;
80% od onega zneska, ki presega 30% vložene glavnice.

Za tuje družbe veljajo druge odredbe. Pravne in fizične osebe bodo morale plačati:

20% od onega zneska, ki ne presega 20.000 kron;
40% od onega zneska, ki znaša od 20.000 do 30.000 kron;
50% od onega zneska, ki znaša od 30.000 do 50.000 kron;
60% od onega zneska, ki znaša od 50.000 do 100.000 kron;
70% od onega zneska, ki znaša od 100.000 do 200.000 kron;
80% od onega zneska, ki znaša od 200.000 do 500.000 kron;
90% od onega zneska, ki je večji od 500.000 kron.

Odmerjeni davki se bodo morali plačati v treh obrokih: prvi obrok 50% v roku 30 dni, drugi obrok 25% v nadaljnjih dveh mesecih, zadnji obrok zopet v nadaljnjih dveh mesecih. Davek se bo moral plačati v gotovini ali v državnih bonih, ki jim je rok že potekel. Kdor bo prijavil, da je dal kdo netočne podatke, dobi eno tretjino plačane denarne kazni. Njegovo ime pa ostane tajno.

Samostojna in ova-duštvo.

Vsak odkritosrčno zavedni Slovenec, kateri pozna in je živel v obmejnih razmerah v krajih od Radgone do zadnjega kotička na Koroškem, ki je pod jugoslovansko oskrbjo, mora priznati, da si je v teh krajih pridobila Slovenska Ljudska Stranka v boju z Nemci ter nemškutarji nepreglednih zaslug. Da so ti kraji še sploh ostali slovenski in kot taki padli v naročje Jugoslavije, je in ostane zasluga pristašev Slovenske Ljudske Stranke, ki so bili neustrahoviti in preko prezira smrti neustrašeni branitelji naših slovenskih mej proti namško vsegrabežljivim krempljem.

Da ne bomo omenjali vseh obmejnih krajev, dotaknem se samo vsej javnosti znanega Št. Ilja v Slov. gor., v katerega se je zaganjalo z vsemi človeškimi in satansko hudobnimi silami nemštvo bivše Avstrije in samega „rajha.“ Da, leta in leta je bil oblegan ta naš obmejni branik — Št. Ilj od nemškega nasilja, bojevalo se je v tem kraju nešteto narodnostnih bojev, katere bo pisala enkrat jugoslovanska zgodovina z zlatimi črkami na zmagovalno — slovensko plat naših nezabnih Št. Iljčanov. V kratki, tlačanski dobi avstrijskega zatiranja Slovencev je bil od nemštva bombardiran Št. Ilj skozi desetletja vzor in vzgled celi Sloveniji. Kake treba vztrajati v boju za mili nam slovenski jezik, če tudi pritiska Slovenca rajhovski Nemec luteran, hoteč ga pregnati iz rodne grude in izpod očetovega krova.

V teh neprestanih bojih za materinščino in slovensko posest so se naši Št. Iljčani tako utrdili v narodnostnem oziru, da jim lahko danes mirno prepustimo, da branijo naš jezik in zemljo še nadalje proti črno grabežljivim prstom naših sosedov iz sedanje Avstrije.

Naš obmejni Št. Ilj nam je vzgojil in zapustil celo vrsto mož, katerih imena so znana celi naši slovenski javnosti in ki bodo ostala neizbrisna za vse potomstvo kot vzgled: Tako se treba boriti z moško močjo in neustrašenostjo za materine svetinje!

Prvak med borci za slovenski in zdaj jugoslovanski Št. Ilj je obmejni rojak, vsem znani urednik in tajnik Slovenske Kmečke Zveze, g. Franjo Žebot.

Od svoje mladeniško navdušene dobe in dokler ni ebjela Št. Ilja in sosednih mu obmejnih krajev mati Jugoslavija, bil je Žebotu svet dolg boj za slovenski jezik in grudo. Koliko preganjanj je preстал ta naraščni boritelj od strani Nemcev in Avstrije je znano onemu, ki je prebiral naše liste ali pa govoril s kakim obmejnim Slovincem. O narodnih zaslugah g. Žebota so javno pričali in se izpovedali naši prvaki iz vseh strank kakor: g. general Maister, dr. Rosina, dr. Korošec in drugi. Saj temeljni vogel za slovenski Maribor je poleg generala Maistra, dr. Verstovškega in Rosina polagal tudi naš Žebot. Kaj da je za Jugoslavijo Žebotova beseda je priznal sam general Maister, ki se je izrazil: „Tako, kakor zna navdušeno govoriti našemu ljudstvu Žebot, ne zna nikdo.“